

Gebonden aan controle

- deel 2 van de Saffier serie –

"Controle voelt als een anker in een storm—het geeft rust en zekerheid. Maar datzelfde anker kan je vasthouden op een plek waar je niet meer thuishoort."

Triggerwarning

In dit verhaal worden thema's behandeld die gevoelig of emotioneel zwaar kunnen zijn. De volgende onderwerpen komen aan bod:

- **Geweld:** fysieke en emotionele confrontaties die intense reacties kunnen oproepen.
- **Seksueel taalgebruik:** situaties waarin expliciete termen of beschrijvingen voorkomen.
- **Seksueel geweld:** scènes of verwijzingen die verband houden met grensoverschrijdend gedrag.

Hoewel deze thema's onderdeel zijn van het verhaal en zorgvuldig zijn geschreven, begrijpen we dat ze voor sommige lezers moeilijk kunnen zijn. We moedigen je aan om alleen verder te lezen als je je hier prettig bij voelt.

Als je merkt dat bepaalde passages te zwaar voor je zijn, neem dan de tijd om een pauze te nemen of steun te zoeken bij een vertrouwde persoon of professional.

Een.

14 mei 2024 - Julian staat met een dampende kop koffie in de hand voor het raam van zijn kantoor. Beneden ontwaakt Port Blossom langzaam: auto's kruipen als mieren door de straten, winkels openen hun deuren, en mensen haasten zich naar hun werk. Van deze hoogte lijken ze bijna onbereikbaar, alsof ze een eenvoudiger, en lichter leven leiden—vrij van zware verantwoordelijkheden. Hij observeert hen met een mengeling van afstand en verlangen. Zo had hij het grootste deel van zijn leven naar de stad gekeken: van bovenaf. Maar zelfs als hij beneden zou staan, weet hij dat het gevoel hetzelfde zou blijven. De naam Rossi drukt een stempel op zijn bestaan, een onzichtbare barrière tussen hem en de rest van de wereld. Of hij nu hier op de zestiende verdieping staat of op straatniveau, mensen zouden altijd naar hem opkijken. Niet uit bewondering, maar uit een mengeling van respect en angst. Rossi zijn betekent: controle en macht—een naam die deuren opent, maar harten sluit.

Zijn blik verschuift naar zijn eigen reflectie in het glas. Daar staat hij – zoals elke dag – starend naar buiten, alsof vandaag anders zou worden. *Maar dat wordt het niet.* Met een subtiele zucht draait hij zich om. Zijn voetstappen verdwijnen bijna in het dikke tapijt terwijl hij naar zijn bureau loopt. Het bureau is bezaaid met papieren—vastgoedcontracten, bouwtekeningen, dossiers van lopende projecten. Op zijn laptop flikkert een eindeloze stroom e-mails, wachtend op een antwoord. Dit is zijn werkelijkheid als COO van Rossi Real Estate. Julian had zijn positie niet cadeau gekregen; hij had ervoor gevochten. Zijn vader, Marcus Rossi, liet niemand zonder reden dichtbij komen—zelfs zijn eigen zoon niet. Maar hij had zichzelf bewezen.

Controle was hem vertrouwd. Het ritme van cijfers, plannen en onderhandelingen gaf structuur aan zijn gedachten. Werk was voorspelbaar, en voorspelbaarheid betekende veiligheid. Maar toch schuilde er achter die zekerheid een onrustig gevoel, een knagende aanwezigheid die hij niet kon negeren.

Zijn blik blijft hangen op de zilveren fotolijst op zijn bureau. De jongen op de foto—een jongere versie van zichzelf, met een grijns die hij zich nauwelijks meer kan herinneren en een scheef zittende helm—staart hem terug aan. Naast hem staat Marcus, trots maar streng, met een hand op zijn schouder terwijl ze op de bouwplaats stonden van hun eerste grote project samen. Het beeld roept herinneringen op aan een tijd die eenvoudiger leek, maar die slechts een illusie was. De jongen op de foto had anders in het leven gestaan. Hij had geloofd in zijn vader, in zijn woorden, in de toekomst die voor hem was uitgestippeld. Naïef, zonder daadwerkelijk te zien hoe de wereld werkte... En dat had hem zwak gemaakt. Zijn kaak verstrakt terwijl hij zich dat beseft. Die versie van zichzelf had hij allang achter zich gelaten. Hij had zichzelf gezworen nooit meer zwakte te tonen. Fouten zoals Elise zouden zich niet herhalen. Hij leunt iets achterover in zijn stoel, met zijn blik nog steeds op het verleden gericht. De jongen op de foto had geloofd in onvoorwaardelijke liefde, in loyaliteit zonder voorwaarden. Door Elise was hij bijna vergeten wat controle werkelijk betekende. Zijn vingers glijden langs de rand van de lijst, het is een subtiele herinnering aan wie hij ooit was —en aan wie hij nooit meer zou zijn.

Zonder aarzeling drinkt hij de laatste slok van zijn inmiddels koude koffie en duikt terug in zijn werk. De ochtend vervaagt in een stroom van e-mails, telefoontjes en vergaderingen.

Buiten glijdt de stad van ochtendddrukke naar de lome kalnte van de middag, maar hij merkt het niet.

De middag is al vergevorderd wanneer een zacht klopje op de deur zijn concentratie doorbreekt. Hij werpt een snelle blik op de tijd en beseft dat hij de lunch volledig heeft overgeslagen. "Binnen" zegt hij zonder zijn blik van het scherm te halen. De deur gaat open en Olivia stapt naar binnen—onberispelijk zoals altijd, haar glimlach net iets te weloverwogen. "Meneer Rossi" begint ze, haar toon opgewekt. "Ik zag dat u de lunch heeft overgeslagen en vroeg me af of ik iets voor u kan doen?" Hij kijkt op, maar zijn gezicht blijft onbewogen. Hij kent Olivia's bedoelingen maar al te goed. Ze is knap, charmant zelfs, en ze weet hoe ze haar aanwezigheid moet inzetten. Maar haar opzichtige pogingen laten hem geheel koud.

"Koffie" zegt hij kort, terwijl hij zijn lege koffiemok omhooghoudt. "Zwart." Haar glimlach wordt iets breder wanneer ze de mok aanneemt, en haar vingers glijden net iets te lang langs de zijne. Ze weet precies wat ze doet, maar hij blijft haar onaangedaan aankijken. Wanneer ze zich omdraait en wegloopt, blijft haar parfum als een zware, zoete wolk in de kamer hangen. Met een zucht wendt hij zich af en zakt terug in zijn stoel. De stilte van het kantoor sluit zich weer om hem heen.

Wanneer de werkdag eindelijk voorbij is, rijdt hij naar huis. De stilte die hem thuis verwelkomt, is vertrouwd. Zonder erbij na te denken schenkt hij zichzelf een glas whisky in en zakt in de leren fauteuil in de woonkamer. De scherpe warmte van de drank brandt licht in zijn keel—een kort moment van rust na een dag zonder verrassingen. Hij draait het glas in zijn hand, en observeert hoe de amberkleurige vloeistof langs de randen glijdt.

Langzaam vervagen de laatste restjes van de werkdag naar de achtergrond. Dan trilt zijn telefoon op de tafel. Het gezoem snijdt door de stilte, en dwingt hem terug in het heden. Zijn kaak spant zich even aan voordat hij op het scherm kijkt.

Lorenzo. Met een ingehouden zucht neemt hij op. "Lorenzo." zegt hij kortaf. "Julian, jongen! Hoe gaat het?" klinkt Lorenzo zoals altijd opgewekt. *Te opgewekt.* Julian weet dat zijn oom nooit zomaar belt. "Wat wil je?" Lorenzo lacht. Dat geluid heeft hij al vaak genoeg gehoord om te weten dat er iets achter zit. "Ik organiseer vanavond een diner" begint hij luchtig. "En ik wil dat jij iemand ophaalt." Julian voelt de irritatie al opkomen. "Wie?"

"Een oude bekende. Isabella Moreau. Ze is nieuw in de stad, en ik dacht dat het gastvrij zou zijn als je haar begeleidt vanavond. Maar zeg nog maar niks tegen je vader." De naam doet iets in hem bewegen. Een vage, ongrijpbare herinnering. Zijn wenkbrauwen trekken samen terwijl hij zich afvraagt waarom Lorenzo zich überhaupt bekommert om iemand buiten de familie. "Waarom ik?"

"Waarom niet?" kaatst Lorenzo terug. Zijn toon laat geen ruimte voor discussie. Julian laat een langgerekte zucht ontsnappen. "Stuur me het adres."

"Dank je wel, jongen," klinkt Lorenzo tevreden. "Ik stuur je de details. Tot vanavond!" Julian blijft naar het scherm staren terwijl de lijn wordt verbroken. Zijn hand met de telefoon zakt langzaam, terwijl zijn blik naar het glas whisky in zijn andere hand glijdt. De avond die hij in gedachten had—rustig, en zonder verplichtingen—voelt plots onbereikbaar. Met een zucht zet hij het glas neer en komt in beweging. Hij loopt naar boven, kleedt zich om met de precisie van iemand voor wie perfectie een tweede natuur is.

Zijn pak zit foutloos, zijn das exact goed geknoopt, en zijn haar strak naar achteren gekamd. *Julian Rossi zou vanavond zijn rol spelen. Zoals altijd.*

Precies om zeven uur parkeert Julian zijn Maserati voor het opgegeven adres. Zijn blik glijdt omhoog naar het appartementencomplex. Het is eenvoudiger dan de woningen die hij gewend is in Port Blossom—minder luxe, minder uitstraling. Zijn wenkbrauwen trekken zich kort samen. Iemand die belangrijk genoeg is om persoonlijk door Lorenzo uitgenodigd te worden voor een Rossi-diner, daar had hij toch een andere levensstijl bij verwacht. Terwijl hij de motor uitzet, laat hij de naam opnieuw door zijn gedachten gaan. *Isabella Moreau. Moreau... als in Elena Moreau?* De naam sluimert ergens in de diepte van zijn herinneringen.

Elena Moreau, de rechter. Een vrouw die destijds veel besproken werd, een bekende naam in kringen waar zijn vader en Bruce De La Vega haar vaak over de vloer hadden. Hij zag haar soms zitten in hun huis, haar houding altijd onwankelbaar, haar aanwezigheid onmogelijk te negeren. Zelfs zijn moeder, doorgaans terughoudend, leek zich bij haar op haar gemak te voelen. Elena was een harde werker, zelfstandig en niet iemand die terugdeinsde voor confrontatie. Hij herinnert zich nog vaag hoe ze soms in discussie ging met zijn vader of Bruce. Die gesprekken waren ijszig beleefd, maar doordrenkt van onderhuidse spanning. Ze hield haar rug recht, zelfs tegenover mannen die anderen alleen al met hun aanwezigheid nerveus maakten. Dat had indruk op hem gemaakt. Als jonge jongen had hij haar in stilte bewonderd—*zij durfde wat hij zelf nooit had gekund*. En toen... verdween ze. Geen nieuws, geen gesprekken meer. Alsof Elena Moreau simpelweg van de aardbodem was verdwenen. Julian zucht zacht en kijkt opnieuw naar het gebouw.

Zou dit haar dochter zijn? Hij drukt kort op het stuur. De claxon galmt door de straat, kaatst tegen de gevels en sterft langzaam weg in de avondlucht.

Nog een moment blijft hij zitten, met zijn vingers losjes om het stuur geklemd. Wanneer hij uitstapt, glijdt zijn blik langs de boulevard. Hoe bescheiden het gebouw ook mag zijn, het uitzicht is hier onmiskenbaar mooi. Het strand strekt zich voor hem uit, badend in de warme gloed van de ondergaande zon. Het geluid van kabbelend water en het geroezemoes van voorbijgangers creëert een kalm, bijna melancholisch decor. Hij inhaleert diep, en laat de zilte geur van de zee zijn longen vullen. Heel even voelt hij de spanning van de dag van zich afglijden, een zeldzaam moment van ontspanning dat hij zichzelf niet vaak toestaat. Dan breekt een nieuw geluid door de rust heen—Het ritmische tikken van hakken op steen, die naderen in een beheerste pas. Hij draait zich om in de richting van het geluid en zijn adem stukt.

Een jonge vrouw komt langzaam op hem af, haar silhouet scherp omlijnd tegen de warme tinten van de avondlucht. Haar nauwsluitende blauwe jurk accentueert haar slanke figuur, terwijl de stof bij elke stap subtiel meebeweegt—vloeiend, alsof het deel uitmaakt van haar zelfverzekerde houding. Haar donkere, golvende haar valt moeiteloos over haar schouders, en wanneer haar blik de zijne vindt, voelt hij een korte, maar intense schok. *Is dit Isabella Moreau?* Hij weet niet precies wat hij had verwacht, maar *dit* was het niet. Ze is prachtig—op een manier die zowel ontwapenend als ongrijpbaar is. Haar grote, blauwe ogen houden hem net iets te lang vast, alsof ze hem doorgront voordat ze hem daadwerkelijk heeft bereikt. Julian recht zijn rug en herpakt zichzelf. Terwijl ze dichterbij komt, dwingt hij zichzelf zijn blik strak en onbewogen te houden, alsof niets hem uit balans kan brengen.

Met een vloeiende beweging stapt hij naar voren en steekt zijn hand uit. "Julian Rossi" zegt hij, zijn stem onberispelijk, en doordrenkt met de vertrouwde zekerheid die hij in iedere situatie weet te behouden. "Ik neem aan dat u Isabella Moreau bent?" Haar ogen flitsen kort naar zijn hand, een nauwelijks merkbare aarzeling, alsof ze in een fractie van een seconde overweegt wat ze ermee moet doen. Dan neemt ze zijn hand aan, haar greep is stevig maar verrassend warm. "Dat klopt" antwoordt ze beheerst en kalm. Maar in haar blik schuilt iets scherp, een subtiele waakzaamheid die hem intrigeert. Haar lippen krullen lichtjes op "En jij bent... mijn chauffeur voor vanavond?" Er ligt een speelse ondertoon in haar stem, een toets van plagerij die hem onverwacht amuseert. Voor hij het kan tegenhouden, ontstaat er een glimlach op zijn gezicht. "Zo zou je het kunnen noemen" antwoordt hij met een subtiele grijns. Zijn blik glijdt kort en onopvallend over haar heen, alsof hij haar probeert te doorgronden. "Maar ik hoop dat ik vanavond méér voor je kan betekenen." Haar wenkbrauwen gaan nauwelijks merkbaar omhoog, en haar uitdrukking is een mengeling van verrassing en iets wat hij niet helemaal kan plaatsen. Zonder zijn blik van haar af te wenden, draait hij zich soepel om en gebaart haar om hem te volgen. "Kom" zegt hij, zijn stem laag en beheerst. "We hebben een lange avond voor de boeg." Bij de auto opent hij de passagiersdeur en wacht af. Een fractie van een seconde lijkt ze te aarzelen, haar blik rustend op hem alsof ze een laatste inschatting maakt. Dan herstelt ze zich, met een onbewogen elegantie, en stapt in.

Julian sluit de deur zorgvuldig achter haar en loopt met vaste passen naar de bestuurderskant. Terwijl hij om de auto heen loopt, trekt hij onbewust zijn jasje recht. Isabella heeft hem verrast. Ze is knap—dat staat buiten kijf—maar het is die speelse blik, dat subtiele spel van uitdaging en afstand,

dat hem uit zijn evenwicht had gebracht. Hij was voorbereid op een formele ontmoeting, een standaard beleefdheidsplicht. *Maar dit? Dit voelt anders.*

Hij dwingt zichzelf om zich te focussen. Dit is zijn opdracht. *Haar begeleiden naar Lorenzo's diner. Niets meer, niets minder.* Hij stapt in en start de motor. Het zachte gezoem vult de auto, maar doet weinig om de spanning die zich in zijn borst heeft genesteld te verlichten. Zijn blik blijft strak op de weg gericht, maar zijn gedachten cirkelen rond. Naast hem zit Isabella, haar houding tegelijk sierlijk en gespannen. Haar handen liggen losjes gevouwen in haar schoot, haar ogen gefixeerd op de weg voor hen. De stilte tussen hen wordt zwaarder, bijna tastbaar. Zijn vingers klemmen zich iets steviger om het stuur. Uiteindelijk besluit hij de stilte te breken. "Je moeder was geliefd hier, weet je" zegt hij voorzichtig. De woorden voelen bijna onnatuurlijk in de stilte tussen hen, maar hij hoopt dat ze hem dichterbij het antwoord brengen waar hij naar zoekt. *Waarom werd de dochter van Elena Moreau uitgenodigd?* Lorenzo deed niets zonder reden. Hij bewoog in een wereld waarin gunsten, connecties en onuitgesproken afspraken de ware valuta waren. En nu, uitgerekend Isabella Moreau—een naam die hem terugvoerde naar een tijd waarin hij nog te jong was om alles te begrijpen, maar oud genoeg om te weten dat zijn vader en Bruce De La Vega haar moeder niet zomaar over de vloer hadden. Hij houdt niet van losse eindjes... Maar Elena Moreau—of beter gezegd, haar dochter—voelt ineens als precies dat.

Hij ziet hoe ze verstijft, al is het maar een fractie van een seconde. Haar hoofd draait iets naar hem toe, terwijl ze hem nieuwsgierig aankijkt "Echt waar?" Haar stem blijft kalm, maar de ondertoon van oprechte interesse is onmiskenbaar. "Absoluut" antwoordt hij bedachtzaam.

"Ze had een manier om mensen voor zich te winnen. Lorenzo... kende haar goed." Zijn woorden blijven opzettelijk vaag, zijn blik strak op de weg gericht. "Hoe goed?" Haar vraag komt snel, misschien net iets té snel, alsof ze zichzelf betrapt op haar eigen nieuwsgierigheid. Hij voelt zijn lippen licht krullen, een subtiele glimlach die hij niet kan onderdrukken. Hij werpt een korte blik op haar voordat hij zich weer op de weg focust. "Dat is een vraag die je misschien beter aan hem kunt stellen" zegt hij met een onbewuste scherpte in zijn stem. "Maar bereid je voor, Isabella. Het verleden heeft een manier om ons te achtervolgen, vooral hier in Port Blossom."

Zijn woorden hangen zwaar in de lucht. Hij merkt hoe ze naast hem verstijft, en haar houding net genoeg veranderd om haar ongemak te verraden. Hij laat zijn gedachten opnieuw afdwalen naar vroeger. *Elena Moreau*. Ze was een constante aanwezigheid geweest in hun wereld—een vrouw die haar gelijke niet kende, en die niet week voor mannen zoals zijn vader en Bruce. Maar er was ook een merkwaardige connectie tussen Elena en Lorenzo. Lorenzo, de charmeur, de verhalenverteller, een man die meestal in een andere wereld opereerde—de media, het creëren van verhalen en nieuwsberichten—had altijd een unieke dynamiek met haar gehad. *Wat had Lorenzo in deze situatie te zoeken?*

Zijn blik glijdt kort naar Isabella vanuit zijn ooghoek. Het zachte licht van de avond legt subtiele accenten op haar gezicht—een schaduw langs haar kaaklijn, een glinstering in haar ogen die hij niet kan plaatsen. Ze is een raadsel, een puzzelstuk dat niet direct in het beeld past. Hij wil geloven dat zijn interesse puur voortkomt uit nieuwsgierigheid naar Lorenzo's bedoelingen. Maar diep vanbinnen beseft hij dat hij zichzelf daar misschien nog het meest van moet overtuigen.

Wanneer ze eindelijk de villa naderen, vertraagt Julian en parkeert hij de Maserati soepel op de oprijlaan.

Het huis torent boven hen uit, imposant en berekend intimiderend—precies zoals Lorenzo het ongetwijfeld bedoeld heeft. Zijn blik glijdt naar Isabella. Haar ogen nemen alles in zich op: de strakke lijnen van het gebouw, de glinsterende gevels, de luxe auto's die de oprit sieren. Hij ziet hoe haar keel zich subtiel beweegt, alsof ze even moet slikken. *Wat gaat er toch door haar heen?*

Zonder aarzeling stapt hij uit, loopt met zelfverzekerde passen naar haar kant en opent het portier. "Kom" zegt hij, zijn stem laag en beheerst terwijl hij zijn hand naar haar uitstrekt. Haar blik flitst kort naar zijn hand voordat ze die aanneemt, haar greep steviger dan hij had verwacht. Hij begeleidt haar naar de marmeren trap, terwijl zijn hand zachtjes terecht komt op haar onderrug—een beleefde, bijna onbewuste aanraking. Maar toch doet het iets met hem. Haar huid lijkt een warmte uit te stralen die hem even uit zijn evenwicht brengt. Hij schudt bijna onmerkbaar zijn hoofd en dwingt zichzelf te focussen. *Hou je hoofd erbij, Ross*, denkt hij bitter. Maar wanneer hij merkt hoe haar schouders net iets te gespannen zijn, voelt hij de onmiskenbare drang om haar nog een beetje extra uit te dagen. Een subtiële test, misschien om te zien hoe ze reageert—of gewoon omdat hij wil weten hoe ver hij kan gaan. Hij leunt subtiel dichtër naar haar toe, zijn stem nauwelijks hoorbaar. "Blijf dicht bij mij. Niet iedereen hier zal blij zijn met je komst." Haar frons verradt haar verwarring en sluimerende nieuwsgierigheid. Hij verwacht een vraag, misschien zelfs een scherpe opmerking. Maar voordat ze iets kan zeggen, zwaaien de zware dubbele deuren voor hen open, alsof het huis hun komst al had verwacht.

De warme gloed van de kamer verwelkomt hen wanneer ze naar binnen stappen, maar hij voelt direct hoe de sfeer verandert.

Gesprekken haperen, blikken schieten hun kant op, en fluisteringen deinen als een onderstroom door de ruimte—een bekend ritueel, een spel dat hij maar al te goed kent. De kans is groot dat morgen het nieuws zich als een lopend vuurtje door Port Blossom verspreidt: **de nieuwe vriendin van Julian Rossi**. Want dát is wat ervan gemaakt zal worden, daar twijfelt hij geen seconde aan. Het laat hem koud. De roddels waren er altijd, als een onvermijdelijk bijproduct van zijn naam. Maar wat hem het meest opvalt, is Isabella. Ze beweegt zich door de kamer met rechte schouders en een beheerste blik, alsof ze weigert zich door de aandacht te laten beïnvloeden. De gespannen houding van eerder lijkt als sneeuw voor de zon verdwenen—geen nerveuze trekjes, geen aarzeling. Alleen een kalme, bijna uitdagende vastberadenheid. *Ze is anders dan hij had verwacht*. Toch neemt hij zich voor om afstand te houden. Haar aanwezigheid mag dan onverwacht zijn, maar ze is hier met een reden, en hij moet uitzoeken wat die reden is, en wat Lorenzo in hemelsnaam van plan is. Zijn blik glijdt naar zijn oom, die nonchalant tegen een chaise lounge leunt, ontspannen en vol zelfvertrouwen.

Julian buigt zich iets naar Isabella toe, zijn stem nauwelijks hoorbaar. "En zo begint het." Isabella werpt hem een onderzoekende blik toe, haar ogen scherp, alsof ze probeert te ontleden wat hij bedoelt. Hij ziet hoe haar blik hem aftast, analyserend, en ergens voelt hij zich bijna lullig dat hij met haar speelt. *Bijna*. Want tegelijkertijd amuseert het hem hoe haar ogen hem met die mengeling van nieuwsgierigheid en scherpte blijven volgen.

Ze laat zich niet zomaar uit balans brengen, en dát intrigeert hem meer dan hij zou willen toegeven.

Zonder zijn kalmte te verliezen, leidt hij haar verder de kamer in, recht op Lorenzo en zijn vader af. *Marcus Rossi*. Zijn aanwezigheid vult de ruimte, zoals altijd, met een onmiskenbare autoriteit. Het zilvergrijze haar, de kaarsrechte houding, de ijsskoude blik—alles aan hem eist respect en dwingt automatisch een zekere afstand af.

Hij ziet hoe de scherpe ogen van zijn vader Isabella direct opnemen, elke nuance in haar houding analyserend en wegend. Zijn hand strekt zich uit, een gebaar dat evengoed een test als een begroeting zou kunnen zijn. Isabella aarzelt niet en neemt de hand stevig aan. "Marcus Rossi" stelt zijn vader zich voor, zijn stem diep en beheerst. "Isabella Moreau" antwoordt ze kalm, haar houding perfect onder controle. Geen spoor van twijfel of ongemak. Maar Julian ziet het—dat flinterdunne moment van herkenning in de ogen van zijn vader zodra hij haar naam hoort. Het is kort, nauwelijks merkbaar. *Maar het is er*. Marcus herstelt zich echter razendsnel, zoals altijd. "Welkom in Port Blossom, mevrouw Moreau" zegt hij, beleefd, maar met een ondertoon zo kil als staal. Zijn blik verschuift, strak en dwingend, naar Julian. "Ik vertrouw erop dat mijn zoon u wegwijst zal maken in onze gemeenschap." De woorden zijn zorgvuldig gekozen. Maar de impliciete boodschap aan hem is onmiskenbaar. *Dit is geen suggestie. Dit is een bevel*. Voordat Isabella kan reageren, richt Marcus zich volledig op hem. "Julian, kan ik je even spreken?" Zijn stem laat geen ruimte voor tegenspraak. Hij knikt kort. Zijn kaak spant zich automatisch aan wanneer zijn vader een stevige hand op zijn schouder legt en hem zonder aarzeling naar de rand van de kamer leidt.

Het geroezemoes van de ruimte vervaagt naarmate ze verder lopen. Hij werpt nog een laatste blik over zijn schouder naar Isabella. Ondanks het ijzige ontvangst van Marcus blijft ze daar opvallend kalm staan. Haar zelfverzekerdheid blijft hem verbazen.

De meesten zouden onder de ijzige blik van Marcus zwichten, nerveus worden of zich op zijn minst zichtbaar ongemakkelijk voelen. Maar Isabella blijft standvastig en onbewogen.

Misschien lijkt ze in dat opzicht meer op haar moeder dan ze zelf beseft.

Wanneer ze stoppen, draait Marcus zich langzaam om. Zijn donkere ogen boren zich priemend en berekenend in die van hem. Hij kent die blik maar al te goed—het is de blik die geen ruimte laat voor discussie, die eist in plaats van vraagt.

“Julian” begint Marcus, zijn stem laag en gecontroleerd “Ik wil dat je haar in de gaten houdt.” Julian fronst licht, maar houdt zijn gezicht verder neutraal. “Waarom?” vraagt hij, al vermoedt hij dat het antwoord complexer zal zijn dan Marcus bereid is te delen. Zijn vader neemt een moment voordat hij antwoordt. Zijn blik glijdt even naar Isabella en Lorenzo voordat hij hem weer aankijkt “Ze is hier niet zomaar. Haar naam, haar afkomst... dat maakt haar iemand om rekening mee te houden. Ik wil weten wat haar werkelijke plannen zijn, en jij zorgt dat je dat uitvindt.” Een steek van achterdocht schiet door hem heen. Marcus is een meester in manipulatie, maar dit voelt anders. *Urgenter*. Het is zeldzaam dat zijn vader zo direct is zonder volledig open kaart te spelen. "Je denkt dat ze een bedreiging vormt?" vraagt Julian voorzichtig. Marcus glimlacht dun, een nauwelijks merkbare trek om zijn mondhoeken. "Laten we zeggen dat ik liever voorbereid ben dan verrast."

Julian houdt zijn blik strak op zijn vader gericht. Hij wil meer vragen stellen, wil begrijpen wat er écht speelt, maar hij weet dat het weinig zin heeft. Als Marcus iets achterhoudt, zal hij dat niet zomaar delen. "En wat wil je dat ik precies doe?" vraagt hij uiteindelijk strak. "Begeleid haar door de avond" antwoordt Marcus met een achteloze beweging van zijn hand. "Laat haar kennis maken met de juiste mensen, maar niet te veel. En zorg dat Bruce weet dat ze hier is." Bij die laatste woorden trekt zijn maag zich samen. *Bruce De La Vega*. Een naam die al jaren spanning oproept binnen de relatie tussen de Rossi's en de De La Vega's. Een stille boodschap doorgeven via Isabella? *Dat voelt... verkeerd*.

"Bruce?" herhaalt hij langzaam, maar scherp. "Waarom moet ik haar aan hem voorstellen? Wat probeer je hiermee te bereiken?" Marcus knijpt zijn ogen lichtjes samen en plaatst zijn handen stevig op Julians schouders. "Jij hoeft niet alles te begrijpen, Julian" zegt Marcus zacht maar dreigend. "Je hoeft alleen te doen wat ik van je vraag. Wees subtiel. Stel haar voor aan Bruce, maar houd haar weg van verdere interacties. Ik wil dat hij haar ziet. Dat is alles." De woorden blijven zwaar en beladen hangen. Julian voelt een knoop van ongemak in zijn maag. Hij haat het gevoel een pion te zijn in Marcus' spel, maar hij weet dat verzet nu geen zin heeft. Toch blijft de vraag knagen—*Wat is zijn vader van plan?* Een fractie van een seconde overweegt hij om te weigeren. Om te eisen dat Marcus hem vertelt waarom Isabella in deze machtsdynamiek wordt betrokken. Maar hij kent het antwoord al. Zijn vader speelt zijn kaarten alleen uit als het hem uitkomt. "Begrepen" zegt hij uiteindelijk instemmend. Marcus knikt, zichtbaar tevreden, en laat zijn handen van Julians schouders glijden. "Goed. Stel me niet teleur."

Samen lopen ze terug naar Isabella en Lorenzo, maar zijn gedachten razen. *Wat speelt hier écht? En waarom voelt het alsof hij, net als Isabella, een pion is in een spel dat groter is dan hij kan bevatten?* Zijn blik glijdt over Isabella terwijl ze met Lorenzo in gesprek is. Haar houding is ontspannen, haar uitdrukking beheerst—alsof niets in deze ruimte haar echt raakt. Maar hij weet beter.

Niemand komt ongeschonden door een avond als deze, zeker niet als zijn vader erbij betrokken is. Hij vraagt zich af hoeveel ze werkelijk begrijpt van de situatie waarin ze zich bevindt. *Weet ze waarom ze hier is? Heeft ze enig idee welk spel hier gespeeld wordt? Of is ze simpelweg een toevallige pion?* Hij gunt het haar niet om gebruikt te worden. Onwillekeurig groeit er een onverklaarbare drang om haar te beschermen tegen: wat er ook komt. Al lijkt ze sterk en vastberaden—Julian weet hoe dit soort zaken kunnen eindigen. En als Marcus een plan voor haar heeft, kon dat weinig goeds betekenen. Terwijl hij dichterbij komt, neemt hij een besluit: hij zal haar nauwlettender in de gaten houden dan hij van plan was. Niet alleen vanwege Marcus' bevel, maar vanwege iets anders—iets wat hij niet volledig kan benoemen.

Marcus' stem snijdt door zijn gedachten. "Julian, stel Isabella voor aan de andere genodigden." De bevelende ondertoon is onmiskenbaar. Julian knikt automatisch, een reflex die hij zijn hele leven al heeft. Maar terwijl hij Isabella door de zaal leidt, voelt hij zijn kaken verstrakken. Zijn vaders woorden blijven nagalmen in zijn hoofd, als een onuitgesproken waarschuwing die hij niet kan negeren. De avond was al beladen met spanning, en nu moest hij Isabella ook nog voorstellen aan Bruce De La Vega. Het spel dat zich hier afspeelde was donker en verraderlijk, en Isabella bevond zich middenin—of ze het nu wist of niet.

De blikken van de aanwezigen branden opnieuw in hun rug terwijl ze door de menigte bewegen. Hij voelt haar spanning, hoe ze zichzelf dwingt rechtop te lopen en haar blik scherp houdt. Ze laat niets los, geen teken van aarzeling, geen enkele zwakte. En toch raakt het hem—Een gevoel dat ergens tussen bewondering en medelijden zweeft. Hij buigt zich iets naar haar toe, zijn stem nauwelijks hoorbaar. "Vertrouw me, Isabella" fluistert hij.

De woorden voelen als een leugen, zelfs terwijl hij ze uitspreekt. Maar toch hoopt hij dat ze iets van de spanning bij haar wegnemen—of op zijn minst een fractie van de last te verzachten die deze avond met zich meebrengt.

Wanneer ze Bruce De La Vega naderen, voelt Julian de spanning in zijn schouders toenemen. Hij houdt zijn ademhaling strak onder controle, en zijn gezicht onbewogen, terwijl hij Bruce aanspreekt. "Meneer De La Vega, mag ik u voorstellen aan onze nieuwe gast" zegt hij met zijn gebruikelijke kalmte. Bruce draait zich langzaam om, en Julian voelt een koude rilling over zijn ruggengraat kruipen. De ijzig blauwe ogen van Bruce glijden vluchtig over hem heen, zijn blik even meedogenloos als altijd "Julian, zie je niet dat we in gesprek zijn?" zegt Bruce scherp. "Maar wat verwacht ik eigenlijk van een Rossi?" voegt Bruce eraan toe, met een spottende ondertoon in zijn stem. "Manieren zijn altijd ver te zoeken." De spanning tussen hen is bijna tastbaar, maar hij laat zich niet van zijn stuk brengen. Hij dwingt zichzelf om niet te reageren, om niet in het spel van provocatie te stappen. Pas na enkele seconden richt Bruce zijn aandacht op Isabella. Julian ziet het moment van herkenning in zijn ogen bij het horen van haar naam, een fractie van een seconde waarin iets in zijn uitdrukking verandert. *Hij zag dezelfde reactie eerder bij zijn vader.*

Een blik die iets verraadt—iets wat zij weten en hij niet. Bruce herpakt zich razendsnel en laat zijn toon zachter klinken, glijdend in een soepele charme—een maskerade die Julian maar al te goed kent. Een uitnodiging, een subtiele poging om Isabella te lokken, haar dichterbij de De La Vega's te trekken. En als er iets is wat hij wil voorkomen, dan is het dát. Vooral als het gaat om Rico De La Vega. Zijn kaak verstrakt bij de gedachte alleen al.

Rico is precies het soort man waar Isabella ver vandaan moet blijven—manipulatief, roekeloos, en altijd in staat om het slechtste bij mensen naar boven te halen. Hij heeft te vaak gezien wat er gebeurt met mensen die zich te dicht in Rico's cirkel wagen. Hij voelt hoe zijn irritatie zich opbouwt, een kille, onderhuidse woede die hij strak onder controle houdt. *Hij zal niet toestaan dat Isabella een speelfstuk wordt in de wereld van de De La Vega's.* Voordat Bruce verder kan gaan, onderbreekt hij hem beleefd maar resoluut. "We moeten Isabella niet overweldigen met te veel nieuwe gezichten op één avond." Zijn woorden zijn zorgvuldig gekozen, beleefd verpakt maar onbetwistbaar een grens. Zonder op antwoord te wachten, legt hij zijn hand op Isabella's onderrug en leidt haar weg.

Terwijl ze door de menigte bewegen, voelt hij de onrust in haar houding. Haar blik flitst achterom, naar Bruce en de rest van de De La Vega's. Hij hoeft haar niet te vragen om te weten wat er door haar hoofd gaat. *Ze wil antwoorden, en het ergste is—hij wil ze ook.* Hij houdt zijn adem in wanneer Isabella abrupt stopt en zichzelf uit zijn aanraking losmaakt. Haar blik is scherp, doordrenkt met een emotie die hij niet meteen kan plaatsen. *Frustratie. Wantrouwen. Misschien zelfs teleurstelling.* "Is dit een spelletje, Julian?" Haar stem snijdt door de ruimte tussen hen, haar ogen priemend in de zijne,

alsof ze daar het antwoord kan vinden. Haar woorden raken hem dieper dan hij zou willen toegeven. Hij probeert zichzelf te herpakken. "Vertrouw me, Isabella" zegt hij, zijn stem laag maar beladen. "Als je dat doet, zorg ik dat er niets gebeurt." Maar zelfs terwijl hij de woorden uitspreekt, voelt hij hoe ontoereikend ze zijn. *Hoe kan hij haar geruststellen als hij zelf niet eens weet wat er werkelijk speelt?*

"Ik heb niets aan onduidelijkheid" kaatst ze terug, haar toon scherp, en haar blik fel. De woorden treffen hem met een onverwachte impact, een steek van ongemak die hem uit balans brengt. De controle glipt hem door de vingers, en dat is een gevoel waar hij niet aan gewend is. "Ik moet hier weg" zegt ze plotseling. Haar handen komen licht omhoog, een subtiele maar onmiskenbare poging om afstand te scheppen. En dan—voordat hij kan reageren—draait ze zich abrupt om en begint weg te lopen. "Wacht!" zegt hij instinctief, zijn hand uitschietend om haar arm te grijpen. Maar ze ontwijkt hem met een onverwachte snelheid, haar beweging sierlijk maar resoluut. Hij blijft verstijfd staan, en kijkt haar na terwijl ze verdwijnt tussen de menigte. *Hij kan haar niet zomaar laten gaan. Niet nu.* Niet alleen vanwege zijn vaders bevel—al zou dat al genoeg reden moeten zijn—maar omdat iets in hem weigert haar los te laten.

Hij moet weten wat haar beweegt, waarom ze hier is en waarom ze zoveel in hem losmaakt.

Met vastberaden passen baant hij zich een weg door de menigte. Zijn hartslag is sneller dan hij zou willen toegeven, zijn ademhaling onregelmatig, maar hij dwingt zichzelf tot kalmte. Bij de voordeur duwt hij met meer kracht dan nodig is, waardoor de deur met een doffe klap openslaat.

De frisse avondlucht slaat hem tegemoet, maar hij negeert het en laat zijn blik haastig over de tuin en de oprit glijden. *Waar is ze?* Zijn kaak spant zich terwijl hij diep ademhaalt en gefrustreerd een hand door zijn haar haalt. "Fack" fluistert hij scherp tussen zijn tanden door. Hij blijft even staan, en dwingt zichzelf tot rationeel denken. *Misschien is ze niet naar buiten gegaan. Misschien is ze nog binnen.* Met die gedachte draait hij zich om en loopt terug de menigte in.

Binnen is de drukte overweldigend. Het gelach en geroezemoes versmelten tot een oorverdovende ruis, een achtergrond die hij normaal moeiteloos filtert, maar die hem nu alleen maar stoort. Zijn blik flitst over de gezichten in de zaal, scherp en gefocust—maar nergens ziet hij haar. Elke keer dat iemand hem probeert aan te spreken, ontwijkt hij beleefd maar ongeduldig. Hij heeft nu geen tijd voor oppervlakkige beleefdheden of zinloze gesprekken. Dan snijdt een spottende stem door de ruis. "Ben je op zoek naar je goede humeur of zo? Want dan moet ik je vertellen dat je die al lang geleden verloren bent, broer." Hij draait zich met een ruk om en ziet Mia, haar ogen glinsteren van amusement, en haar houding verraadt dat ze precies weet hoe ze hem moet irriteren. "Wat zijn we weer grappig" zegt hij strak, zijn irritatie nauwelijks verhullend terwijl zijn blik opnieuw door de zaal dwaalt. Mia leunt nonchalant tegen een tafel, haar hoofd lichtjes schuin terwijl ze hem bestudeert. "Nee, maar serieus" zegt ze met een speelse ondertoon. "Wat of wie zoek je?"

Hij zucht diep, "Isabella" zegt hij kortaf. Mia's ogen worden groot, en een ondeugende glimlach speelt om haar lippen. "Oh, Isabella... Nieuw vriendinnetje die nu alweer voor je gevluicht is?" Zijn geduld raakt op. "Nee" bijt hij haar toe. "Een gast van Lorenzo. Ik moest haar ophalen en begeleiden, maar ze is net voor me weggerend."

Mia barst in lachen uit, haar schouders schokkend van plezier. "Wauw, dat moet een record zijn" zegt ze met een spottende blik. Julian balt kort zijn vuisten en dwingt zichzelf om kalm te blijven.

"Hoe ziet ze eruit?" vraagt Mia uiteindelijk, haar stem nog steeds trillerig van de humor. Hij sluit zijn ogen kort en roept Isabella's gezicht weer voor zich: *haar opvallende schoonheid, het donkere golvende haar, die diepe blauwe ogen die veel te lang in zijn gedachten blijven hangen.*

Hij duwt de gedachte weg. "Lang donker haar, tener. Ze valt op. Ze is nieuw hier." Mia bekijkt hem met een opgetrokken wenkbrauw, alsof ze recht door zijn façade heen kijkt. Haar grijns wordt alleen maar breder. "Mooi" zegt ze triomfantelijk. "Dan weet ik tenminste wie ik een high five moet geven voor deze geweldige actie." Hij schudt gefrustreerd zijn hoofd en draait zich van haar weg. "Laat maar, aan jou heb ik ook niks" zegt hij kortaf terwijl hij zijn zoektocht hervat.

Weer buiten aangekomen laat hij zijn blik opnieuw over de oprit glijden. *Ze kan niet ver zijn.* Daar is hij zeker van. Teruglopen naar haar appartement zou onpraktisch zijn, en het voelt niet als iets wat ze zou doen. Maar dan verstijft hij. Zijn ogen blijven hangen op een opvallende gele Lamborghini. *Rico. Altijd op het verkeerde moment op de juiste plek.* Isabella staat naast Rico, en hij ziet hoe Rico met zijn gebruikelijke charme de deur voor haar opent, een galant gebaar dat niets goeds voorspelt. Een scherpe steek van ergernis schiet door hem heen, vermengd met iets wat hij niet wil benoemen. *Bezorgdheid? Jaloezie?* Terwijl Rico om de auto heen loopt, kruisen hun blikken. Rico's mondhoecken trekken zich op in een valse, berekende glimlach—een gevaarlijke mix van triomf en minachting.